

Arrest

nr. 170 378 van 22 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/06/2016

Overdracht CGVS: 03/06/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 21 september 2011 samen met uw tante, Z. Z. (OV (...)). Het Commissariaat-generaal nam zowel inzake uw asielaanvraag als inzake deze van uw tante een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 29 februari 2012. Het beroep dat u en uw tante hiertegen instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 18 juni 2012. Het annulatieberoep dat u en uw tante bij de Raad van State instelden tegen dit arrest, werd niet toelaatbaar bevonden op 27 juli 2012. U verliet het land niet na het einde van uw asielprocedure en huwde op 5 januari 2013 op religieuze wijze met Z. G. (OV (...)), met wie u ook een kind kreeg. U vroeg een tweede maal asiel aan op 12 mei 2015. U baseerde zich hiervoor op andere motieven als deze die u bij uw eerste aanvraag had aangehaald. Meer bepaald zou u in Tsjetsjenië afstand hebben genomen van de Islam zoals deze er traditioneel beleden wordt en was u de ware Islam gaan volgen. Hierdoor zou u later gevisieerd zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten, die u er foutief van zouden hebben beschuldigd hulp te hebben verleend aan illegale gewapende formaties. Nadat uw asielaanvraag in overweging werd genomen op 3 juni 2015, nam het Commissariaat-generaal op 30 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 26 februari 2016. Op 21 april 2016 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas nadat u zich tegenover de politie van Lier had geïdentificeerd met een valse Letse identiteitskaart. U vroeg er op 3 mei 2016 een derde maal asiel aan.

Deze aanvraag werd op 13/05/2016 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Deze beoordeling werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Vanuit het gesloten centrum van Merksplas diende u op 01/06/2016 een vierde asielaanvraag in. U geeft in uw schriftelijke verklaring aan dat uw huidige aanvraag geen verband houdt met de eerder aangehaalde problemen en dat u eerder documenten voorlegde die niets met uw huidige probleem te maken hebben. U baseert uw vierde asielaanvraag ten andere op problemen die u in uw land van herkomst zou kennen omwille van uw religie.

Ter staving van deze aanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van Memorial, drie convocaties (allen december 2014: 25/12/2014, 17/12/2014, 10/12/2014), en een verklaring van rechercheur van ROVD Shabaev dat er een onderzoek naar u werd gestart en u in opsporing bent (25/12/2014).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat zowel het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette als het asielrelaas bij uw tweede aanvraag telkens ongeloofwaardig bevonden werd. Bij de beoordeling van de motieven die u tijdens de tweede asielaanvraag naar voor bracht werden zowel het door u aangemeten profiel als de door u verklaarde vervolgingsfeiten besproken. Telkens werd deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw eerste asielprocedure diende u nog een cassatieberoep in, dat ontoelaatbaar werd bevonden. In het kader van uw tweede procedure diende u geen dergelijk beroep meer in. In het kader van de derde asielaanvraag werd een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen gezien u geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootte. Het beroep dat u hiertegen indiende werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien uit het geheel van verklaringen blijkt dat u wel degelijk volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die u in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat u vervolgd zou worden in uw land van herkomst omwille van uw religie, dient echter benadrukt dat deze motieven eerder als niet bewezen werden beschouwd, en mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo legt u ondermeer drie convocaties voor en een verklaring van rechercheur Shabaev, waarvan dient te worden vastgesteld dat deze reeds in het kader van uw eerdere asielaanvragen voorgelegd en beoordeeld werden.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, met name een brief van mensenrechtenorganisatie Memorial, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw

vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat het bewuste document vals is. Dergelijke vaststelling is uitermate zwaarwichtig en ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid nog verder.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De beoordeling in het kader van uw eerste/vorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk is allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in die op 25/07/2012 en 15/05/2013 geweigerd werden door de DVZ, U diende eveneens een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 13/01/2015 geweigerd werd door de DVZ.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. De rechtspleging

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing voorafgaand te schorsen.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De Raad is *in casu* echter niet bevoegd om over te gaan tot een schorsing van de bestreden beslissing.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van “artikel 48/3 en 4 en 57/6/2” van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur, voert verzoeker aan dat hij bij zijn nieuwe asielaanvraag bijkomend een verklaring vanwege mensenrechtenorganisatie Memorial heeft die zijn asielrelaas volledig bevestigt en dat hij bovendien een vertaling van het document heeft gevoegd (verzoekschrift, stuk 3 en 4). Hij geeft aan dat deze verklaring niet grondig werd onderzocht en ten onrechte als vals wordt beschouwd. Hij is van mening dat dit is gebeurd op basis van eenzijdige informatie, zonder verdere ondervraging. Hij blijft bij zijn feitenrelaas dat overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal vertellen, en het kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij in de geschetste omstandigheden, zich niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen.

Voorts werpt verzoeker op dat naast de specifieke problemen voor hem voor het overige de recente problemen in Tsjetsjenië in het algemeen ook worden miskend. Hij vervolgt dat er zelfs in hoofde van zijn familieleden een durend gevaar is dat zij ook worden aangepakt door de autoriteiten en geeft als voorbeeld een incident dat op 4 december 2014 plaatsvond waarna dan familieleden van betrokkenen hun huis werd vernield, en toen hierover in de media werd bericht door Memorial, vervolgens ook Memorial werd aangepakt in die zin dat hun verdere werking onmogelijk werd gemaakt.

3.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch hij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Hij acht het opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Voorts geeft verzoeker aan dat in Tsjetsjenië en omliggende republieken tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, getuige daarvan de recente gebeurtenissen in het land van herkomst, waarbij recentelijk nu niet enkel de betrokkenen maar ook diens families worden geviséerd en zelfs de Mensenrechtenorganisaties.

Verzoeker is van oordeel dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief gaat bewijzen. Hij stelt dat hij desondanks aanzienlijk wat nieuwe informatie heeft verschaft dewelke kan onderzocht worden op zijn waarachtigheid. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

Hij vervolgt dat hij informatie heeft verschaft over hetgeen hijzelf meegemaakt heeft en deze informatie hoe dan ook wel kan afwijken van hetgeen officieel is gecommuniceerd geworden door de Russische autoriteiten, doch dit normaal is aangezien de Russische autoriteiten uiteraard er alle belang bij hebben het één en ander zoveel als mogelijk te verzwijgen en in de doofpot te steken.

3.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel, voert verzoeker aan dat geenszins *in concreto* gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd luidens hem geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Hij verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Hij geeft voorts aan dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn. Luidens verzoeker is er in de beslissing sprake van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Tsjetsjenië, die geenszins *in concreto* afgetoetst is geworden.

3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3. Voorts merkt de Raad op dat een aangevoerde schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

3.4. Verzoekers eerste twee asielaanvragen werden door de Commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar hij zich in het kader van zijn eerste aanvraag nog beriep op problemen naar aanleiding van de dood van zijn oom – zijn tante sprak een bloedwraak uit tegen de persoon die verantwoordelijk was voor de dood van zijn oom, en verzoeker en zijn tante werden het slachtoffer van represailles omwille van de klachten die zijn tante indiende – haalde verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan dat hij in Tsjetsjenië door de autoriteiten vervolgd zal worden omwille van zijn religieuze overtuiging. Zowel in het kader van zijn eerste asielaanvraag als van zijn tweede, nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig werden geacht. Deze beslissingen werden bevestigd bij respectievelijk 's Raads arrest nr. 83 122 van 18 juni 2012 en nr. 162 875 van 26 februari 2016.

In het kader van zijn derde asielaanvraag werd in beroep (RvV 188 884) door de Raad in zijn arrest nummer 168 648 van 27 mei 2016 geoordeeld als volgt:

“De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn leven bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst in gevaar is. Ter staving hiervan legt hij drie politieconvocaties neer waarin hij wordt opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van verdachte.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) in weerwil met de medewerkingsplicht die op verzoeker rust, zijn schriftelijke verklaringen uiterst beperkt zijn waardoor verzoeker het Commissariaat-generaal onmogelijk wordt gemaakt om een zicht te krijgen op zijn persoonlijke situatie, (ii) zijn vorige twee asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden, (iii) de bewijswaarde van de door hem neergelegde oproepingsbrieven ernstig ondermijnd wordt, en (iv) wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, de eerdere beoordeling zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2015, onveranderd blijft.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9.1. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten.

2.9.2. Zo biedt zijn gebrek aan Nederlands en zijn penibele situatie in het gesloten centrum, geenszins een verschoning voor verzoekers uiterst beperkte schriftelijke verklaringen. Verzoeker kon immers, ook in het gesloten centrum, de hulp inroepen van derden om hem bij te staan bij het invullen van de vragenlijst. Overigens blijkt uit de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van wat hij zoal diende in te vullen. Zo begreep hij dat hij de nieuwe elementen die hem ertoe hebben aangezet om een derde maal asiel aan te vragen, diende te vermelden, dat hem gevraagd werd of deze nieuwe elementen betrekking hebben op elementen die hij in het kader van eerdere asielaanvragen heeft aangebracht en begreep hij tevens dat hem gevraagd werd welke concrete moeilijkheden hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst vreesde. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker bewust vaag bleef en uiterst beperkte verklaringen aflegde waardoor hij het Commissariaat-generaal onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn persoonlijke situatie, dient te worden vastgesteld dat aan de door verzoeker bijgebrachte nieuwe

elementen, zijnde de oproepingsbrieven, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt correct als volgt gemotiveerd: "Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in Rusland in het algemeen, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder, een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten uit de Noordelijke Kaukasus bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat de datum en het uur van opstellen van de drie convocaties telkens hetzelfde is als de voorziene datum en uur van de ondervraging. Dit is geenszins geloofwaardig te noemen. Immers, dit druist volledig in tegen het doel van een dergelijk document, zijnde de betrokkene op voorhand op de hoogte te brengen van, en op te roepen voor een geplande ondervraging. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de bewijswaarde van de door u neergelegde convocaties.

Die bewijswaarde wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u van deze convocaties, die allen dateren van december 2014, tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 augustus 2015 geen enkele melding had gemaakt. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u eveneens drie documenten, waaronder twee convocaties neer. Gevraagd of uw moeder nog andere documenten in verband met uw problemen had, antwoordde u toen ontkennend. (CGVS II d.d.18/08/2015, p.16) U gaf toen verder ook aan dat er al geruime tijd niemand meer woonde op uw propiska-adres in het dorp Chechen-aul maar dat uw oom nog geregeld naar dat huis gaat om te kijken of er post is. U voegde er destijds nog aan toe dat als iemand een convocatie zou hebben gezien, men u ingelicht zou hebben. (CGVS II, p.14, 16) Gelet op het voorgaande, en gelet op de vermelding op de convocaties die u nu neerlegt (per post verstuurd naar uw propiska-adres), is het bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van de convocaties die u nu neerlegt, indien deze convocaties authentiek zouden zijn."

Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Zelfs indien er nog bewijswaarde toegekend zou kunnen worden aan de door verzoeker neergelegde convocaties, quod non, wordt in de bestreden beslissing vervolgens terecht toegelicht dat bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis zouden liggen van deze convocaties, en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, deze convocaties op zich onvoldoende bewijskrachtig zijn om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, te meer daar uit de convocaties zelf niet blijkt van wat verzoeker precies verdacht wordt.

2.9.3. De bijkomende verklaring vanwege mensenrechtenorganisatie Memorial waarvan verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt en die luidens verzoeker zijn asielrelaas volkomen moet bevestigen, wordt niet bij zijn verzoekschrift gevoegd. De Raad kan hier dan ook onmogelijk een oordeel over vellen vermits de inhoud ervan niet te verifiëren valt.

Volledigheidshalve wenst de Raad ook hier nog te beklemtonen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.9.4. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.9.5. Verzoekers ongestaafe beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en zijn loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van het fair-play beginsel, maakt de Raad verzoeker er op attent dat dit beginsel de overheid oplegt zich onpartijdig op te stellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht te nemen. Verzoeker toont in casu niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing. Het fair-play beginsel is aldus niet geschonden.

2.13. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen.

2.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat de Raad reeds in het aangehaalde arrest in punt 2.9.3. inzake het beroep RvV 188 884 heeft aangegeven dat het voorleggen van een document geen enkele invloed heeft op de vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardig is en aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Deze vaststelling en het feit dat verzoeker verder in zijn verzoekschrift de grieven van het beroep RvV 188 884 integraal herneemt volstaat om het beroep te verwerpen. Verzoeker volhardt ook in huidige asielaanvraag in wezen in zijn ongeloofwaardig asielrelaas. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1) blijkt dat het door verzoeker aangeduide attest van Memorial na onderzoek een vervalsing betreft en nooit door Memorial – en in het bijzonder door de betreffende medewerker T.A. – werd uitgereikt.

De beoordeling van de Raad die hierboven werd aangehaald en die gezag van gewijsde heeft, kan niet dienstig worden betwist via huidig beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

S. VAN CAMP